

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Бургас, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Събина Н. Христова Диамандиева

Членове: Калина Ст. Пенева

Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря Елена П. Г.ева
като разглежда докладваното от Калина Ст. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20222000500428 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс.

С решение № 130/01.06.2022 год. по гр.д.№ 539/2021 год. по описа на Сливенския окръжен съд, на което с решение № 262 /10.10.2022 год. по гр.д. №539/2021 год. по описа на Сливенския окръжен съд е допусната поправка на очевидна фактическа грешка и е допълнено, **са осъдени „КУШ МОДА“ ООД**, ЕИК 102684167, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, пл. „Царица Йоанна” № 11-13, ет.2 и **А. М. О.** ЕГН *****, от с. С., общ. Р., обл. Б. със съдебен адрес: гр. Б., ул. „В. Л.“ № **, ет. *, офис **, чрез адв. Ж. Н. да заплатят солидарно на Г. Н. К. ЕГН *****, в качеството и на майка и законен представител на малолетния **Г. Д. Т.** ЕГН *****, с адрес за призоваване гр. Я., ул. „Б.“ № **, офис **, чрез адв. М. Б., сумата **54 000** /петдесет и четири хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени **неимуществени вреди** - болки и страдания от непозволено увреждане - причинена смърт на баща му **Д. Г. Т.** на **.**.**** г., в резултат на претърпяно пътнотранспортно произшествие причинено от **А. М. О.**, **ведно със законната лихва за забава, считано от 23.01.2017 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата 1 950 лв. разноски.**

Отхвърлени са предявените иски за главница - **до пълния му размер над 54 000 лв. до 180 000лв.**, и за имуществени вреди в размер на 29 394,22 лв., като НЕОСНОВАТЕЛНИ и НЕДОКАЗАНИ, **ведно със законната лихва**

върху разликата над 54 000 лв. до 180 000 лв., считано от 23.01.2017 год. до окончателното плащане.

Осъдени са „КУШ МОДА“ ООД, ЕИК 102684167, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, пл. „Царица Йоанна“ № 11-13, ет.2 и А. М. О. ЕГН ***** от с. С., общ. Р., обл. Б. със съдебен адрес: гр. Б., ул. „В. Л.“ № **, ет. *, офис ***, чрез адв. Ж. Н. да заплатят солидарно по сметка на Окръжен съд - Сливен сумата **2 160 лв.** /две хиляди сто и шестдесет лева/ разноски.

Осъдена е Г. Н. К. ЕГН *****, в качеството и на майка и законен представител на малолетния Г. Д. Т. ЕГН *****, с адрес за призоваване: гр. Я., ул. „Б.“ № **, офис **, чрез адв. М. Б. да заплати на „КУШ МОДА“ ООД, ЕИК 102684167, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, пл. „Царица Йоанна“ № 11-13, ет.2 направените разноски, съразмерно на отхвърлената част от иска в размер на **1 766 лв.**

1 . Постъпила е **въззивна жалба** от Г. Д. Т., чрез неговата майка и законен представител Г. Н. К. ЕГН *****, подадена от упълномощения процесуален представител адв. М. Б. АК - Я., срещу решението в частите, с които **искът за неимуществени вреди е отхвърлен за сумата над 54 000 лв. до претендирания размер от 180 000 лв., ведно със законната лихва върху разликата, считано от 23.01.2017 год. до окончателното плащане.** Твърди се, че съдът правилно е приел, че са доказани предпоставките за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в полза на ищеца, но при определяне на размера на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалия при ПТП баща на ищеца, не е отчел обстоятелството, че ответникът А. О. неправилно и без основание се е движил в лявата лента за движение, а в случай, че се е движил в дясната лента, ПТП е нямало да настъпи. Направено е искане за отмяна на решението в обжалваните части, за цялостно уважаване на претенцията за неимуществени вреди до заявения размер от 180 000 лв., ведно със законната лихва считано от датата на увреждането до окончателното плащане. Поискано е присъждане на съдебните разноски.

В дадения срок е постъпил **отговор** от „КУШ МОДА“ ООД, ЕИК 102684167, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, пл. „Царица Йоанна“ № 11-13, ет.2, чрез ю. Г.. Изложени са съображения за неоснователност на въззивната жалба и правилност на решението в обжалваните от ищеца части. Твърди се, че необратимите последици са настъпили не само защото А. О. се е движил в лявата лента, но в много по-голяма степен поради това, че бащата на ищеца - водачът Т. без установена външна намеса, поради собственото си технически неизправно поведение е допуснал самостоятелно ПТП и поради липсата на поставен предпазен колан се е оказал на пътя в безпомощно състояние. Направено е искане за отхвърляне на въззивната жалба подадена от ищеца.

2 . Постъпила е **въззивна жалба** от „КУШ МОДА“ ООД, ЕИК 102684167, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, пл., Царица Йоанна“ № 11-13, ет.2, чрез ю. Г. срещу решението в частите, **с които**

дружеството е осъдено да заплати на ищеца сумата 54 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания от непозволено увреждане -причинена смърт на баща му Д. Г. Т. на **.**.**** г., в резултат на претърпяно пътнотранспортно произшествие причинено от А. М. О., **ведно със законната лихва за забава,** считано от 23.01.2017 г. до окончателното изплащане на сумата, **както и сумата 1 950 лв. разноски.** Твърди се, че в частта, с която окръжният съд е присъдил законна лихва върху главницата от 54 000 лв. решението е недопустимо, тъй като произнасянето на съда е по-различно от заявеното с исковата молба искане за присъждане на обезщетение за забава върху главницата, в размер на 88 807,10 лв., за периода от 23.01.2017 год. до 03.12.2021 год. Изложени са съображения и за неправилност на решението в обжалваните части. Твърди се, че не е доказано, че към момента на настъпване на ПТП дружеството се явява възложител на работа спрямо причинителя на ПТП А. О.. Твърди се, че е недоказано и основанийето за присъждане на неимуществени вреди в полза на ищеца, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че приживе бащата на ищеца - Д. Т. е бил установен и доказан насилник както спрямо жена си - майката на ищеца, така и спрямо детето си - ищецът по делото, бил е осъден престъпник, като се е наложила държавна защита на детето от неговия баща, поради изпитвания страх и постоянен стрес от поведението на бащата. Като необоснован е оспорен изводът на окръжния съд за изпитвани от детето болки и страдания от смъртта на неговия баща. Твърди се също, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди е определен от окръжния съд при грубо нарушаване на критериите за справедливост. Изложени са съображения за неправилно кредитиране от страна на съда на свидетелските показания на свидетелите, разпитани при довеждане от ищцовата страна. Сочи се, че показанията на сестрата на майката на ищеца, дадени в настоящото производство, са в противоречие с показанията ѝ, дадени в бракоразводното дело, а окръжният съд не е извършил съвкупна преценка на всички събрани по делото доказателства, включително не е взел предвид различаващите се от настоящите твърдения на майката на ищеца в подадените от нея молби срещу бащата за защита от домашно насилие на нея и детето. Сочи се, че възприятията на приятелката на майката на ищеца, са само до 2,5-тата година на детето, което не е съобразено от съда. Изложени са възражения и срещу приетия от окръжния съд процент на съпричиняване на вредоносния резултат. Твърди се, че следва да се приеме съпричиняване не по-малко от 75%. Сочи се, че окръжният съд не е разгледал направеното от ответника възражение за частично погасяване на претенцията за законна лихва по давност, като е поискано произнасяне по този въпрос от въззивния съд. Направено е искане за отмяна на решението в обжалваните части, за цялостно отхвърляне на претенциите на ищеца за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, ведно с обезщетение за забава и разноски, както и за присъждане в полза на дружеството на пълния размер на разноските направени пред двете съдебни инстанции.

В дадения срок е постъпил **отговор** на въззивната жалба от Г. Д. Т., чрез неговата майка и законен представител Г. Н. К. ЕГН *****, подадена от упълномощения процесуален представител адв. М. Б. АК - Я. Твърди се, че въззивната жалба е неоснователна. Сочи се, че претенцията на ищеца за обезщетение за забава върху главницата обхваща освен периода от 23.01.2017 год. до 03.12.2021 год., така и този след 03.12.2021 год. до окончателното изплащане на главницата, поради което произнасянето на съда е в рамките на заявеното от ищеца и не е налице сочената недопустимост. Изразено е несъгласие и с останалите възражения на ответното дружество. Направено е искане за оставяне на жалбата без уважение и за присъждане на разноските за двете съдебни инстанции.

Солидарно отговорният ответник А. М. О. **не е взел становище по въззивните жалби.**

Въззивните жалби са подадени в срок, от името на легитимирани лица, срещу акт на окръжния съд, който подлежи на въззивно обжалване и **са ДОПУСТИМИ.**

С обжалваните части от решението, Сливенският окръжен съд се е произнесъл **по субективно съединени иски за обезщетение за неимуществени вреди с правни основания чл. чл. 49 от ЗЗД, чл. 45 от ЗЗД и по претенции за законни лихви.**

Решението не е обжалвано и е **влязло в сила** в частите, с които окръжният съд е отхвърлил предявения иск за присъждане на обезщетение за **имуществени вреди** и в частта, с която **искът за неимуществени вреди по чл. 45 от ЗЗД е частично уважен спрямо ответника А. О..**

В открито съдебно заседание на въззивния съд въззивникът-ищец и въззивникът-ответник, чрез процесуалните си представители поддържат направените искания и становища.

Въззиваемият А. О. не се е явил и не е представляван в откритото съдебно заседание на въззивния съд, не е изразил становище.

Дирекция“СП“-Ямбол – уведомена на осн. чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето, не е изразила становище.

Обжалваното решение е постановено от компетентен съд в рамките на правомощията му и е **валидно.**

Решението е постановено по допустими искиви претенции и в обжалваните части **е допустимо.** Неоснователно е възражението на въззивника-ответник за недопустимост на решението в частта, с която върху главницата от 54 000 лв. е присъдена законна лихва, считано от 23.01.2017 год. до окончателното плащане, поради ненаправено такова искане от ищеца в исковата молба. От изложеното в исковата молба /л.5 и 6 от делото/ става ясно, че ищецът е претендирал законна лихва върху главницата, считано от датата на деликта до окончателното плащане на сумата, но е обособил претенцията си в две отделни части - за периода от деликта настъпил на

23.01.2017 год. до деня предхождащ предявяването на иска - 03.12.2021 год. законната лихва е претендирана в конкретно посочен размер, като отделно е поискано и присъждане на законна лихва върху главницата, считано от предявяване на иска – т.е. от 04.01.2021 год. /исковата молба е подадена на тази дата чрез Еконт-л. 60/, до окончателното изплащане на сумата. Окръжният съд се е произнесъл за законната лихва съобразно претенцията на ищеца, но без да я обособява в две отделни части, което не е процесуално нарушение, водещо до недопустимост на решението в тази част.

Въззивният съд е сезиран да се произнесе по предявения иск от малолетния ищец **Г. Д. Т. ЕГН *******, чрез неговата майка и представител по закон **Г. Н. К., ЕГН *******, **срещу ответниците „КУШ МОДА“ ООД-Бургас, ЕИК 102684167, и А. М. О. ЕГН ******* от с. С., общ. Р., обл. Б.с, **за солидарното им осъждане на заплатят на ищеца сумата от 180 000 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания от непозволено увреждане - причинена смърт на бащата на ищеца Д. Г. Т. на **.**.**** г., в резултат на ПТП причинено от А. М. О., при възлагане на работа от „КУШ МОДА“ ООД-Бургас, ведно със законната лихва за забава, считано от 23.01.2017 г. до окончателното изплащане на сумата.** Тъй като А. О. не е обжалвал решението в осъдителните му части, по отношение на него въззивният съд е сезиран да се произнесе относно претенцията на ищеца за солидарното му осъждане заедно с другия ответник за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди **за сумата над 54 000 лв. до 180 000 лв., ведно със законната лихва, считано от момента на деликта, до окончателното изплащане на сумата.**

Към момента страните не спорят за механизма на процесното ПТП, така, както е описан от окръжния съд в обжалваното решение, който се установява от заключението на вещото лице У. по приетата от окръжния съд съдебна автотехническа експертиза, а именно:

Вещото лице описва **две отделни събития настъпили едно след друго.** Преди настъпването на процесното ПТП, на 23.01.2017 год. пострадалият Д. Г. Т. е самокатастрофирал. Той е управлявал **по магистрала Тракия, в посока гр. София** лек автомобил „Хонда Сивик“ с рег. № У 9037 АМ. Бил е сам в автомобила, без поставен предпазен колан. **В района на км. 261 към 5-5,30 часа** скоростта на автомобил „Хонда Сивик“ преди настъпилата загуба на управление е била около 144 км./ч. Настъпила е загуба на странична устойчивост на автомобил „Хонда Сивик“ поради предварителното движение към аварийната лента на платното и завъртане на волана наляво след достигане на дясната граница на аварийната лента. Навлизането на автомобила в аварийната лента не се дължи на възникнал технически проблем с управлението или спирачната система. Д. Т. е имал техническата възможност да запази движението по дясната активна пътна лента без да я напуска. По време на движение на автомобила от момента на настъпилата загуба на управление не е налице удар с друг автомобил. **Допуснатата загуба на управление не се е дължала на възникнала внезапна техническа**

неизправност, а е резултат от конкретни действия на водача Т.. В случай, че водачът е запазил движението си по дясната лента не би напуснал зоната на купето. Напускането на купето от водача се е дължало на обстоятелството, че същият е бил без предпазен колан. В резултат на удара в мантинелата тялото е достигнало до нивото на десния прозорец на предна врата, а след удара в мантинелата, под действие на центробежната инерционна сила, е напуснало купето и е паднало в безпомощно състояние в лявата лента на платното за движение на автомагистралата в посока София, и в близост до разделителната линия.

Същевременно зад автомобил „Хонда Сивик“ и на достатъчно голямо разстояние се е движил товарен автомобил „Фолксваген“ собствен на ответника „Куш мода“ ООД, управляван от работещия в дружеството по трудово правоотношение А. О.. **Непосредствено преди удара с тялото на Д. Т., товарният автомобил се е движил в лявата лента за движение със скорост около 110 км./ч.. Товарният автомобил, управляван от ответника А. О. е прегазил тялото на Д. Т., което в момента на удара е било в легнало положение върху асфалта в лявата лента и в близост до разделителната линия в безпомощно състояние.**

Вещото лице е посочило, че техническата причина, довела до възникване на ПТП с автомобила „Хонда Сивик“ е технически неправилното поведение на неговия водач Д. Т., който е допуснал отклоняване и последвала загуба на управление на автомобила. В случай, че пострадалият е бил с поставен обезопасителен колан, той би запазил относително устойчиво състояние в купето на предната лява седалка, не би изхвърчал от прозореца на своя автомобил и не би се оказал на пътното платно в безпомощно състояние.

Вещо лице С. по приетата от окръжния съд съдебномедицинска експертиза сочи, че към момента на изпадането на Д. Т. на пътното платно, той е имал сърдечна дейност, което дава основание да се направи извод, че смъртта на Д. Т. не е причинена от автомобилните травми получени след допуснатото от него ПТП с л.а., „Хонда Сивик“. По делото е установено, че смъртта на Д. Т. е настъпила **в резултат на травмите получени при прегазването му от товарен автомобил „Фолксваген“** собствен на ответника „Куш мода“ ООД, управляван от работещия в дружеството по трудово правоотношение А. О.. В този смисъл **е присъда № 4/10.02.2020г. по НОХД № 350/19 по описа на СлОС, потвърдена с Решение № 165/08.01.2021 г. по ВНОХД Д 163/2020 г. по описа на АС - Бургас, последното потвърдено с Решение № 90 от 30.07.2021 г. по наказателно дело № 276/2021 г. по описа на ВКС, III н.о., влязла в сила на 30.07.2021 год., с която ответникът А. М. О. е признат за виновен в това, че на 23.01.2017 г. на км. 261 от автомагистрала „Тракия“, на територията на Община Сливен, посока от гр. Бургас, към гр. София, при управлението на МПС товарен автомобил „Фолксваген Крафтер“ рег. № А 3681 МК, нарушил правилата аз движение, визирани в чл.20, ал.2 от ЗДвП, като не е съобразил скоростта**

на движението си с конкретните условия на видимост и не спрял при възникване на опасност за движението, в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на Д. Г. Т..

Видно от представеното удостоверение за наследници ищецът Г. Д. Т. – малолетен към момента на настъпване на смъртта на Д. Г. Т. и към настоящия момент, е единствен наследник по закон на Д. Г. Т., починал на **.**.**** г. в резултат на описаното по-горе ПТП, в качеството му на негов син.

Съгласно чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, **дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.** Предвид горното, по делото са установени кумулативните елементи по чл.45 от ЗЗД за ангажиране на отговорността на причинителя на ПТП, в резултат на което е загинал бащата на ищеца, по което към момента не се спори /А. М. О. не е обжалвал решението/.

Пред настоящия съд дружеството-ответник поддържа възражението си, че не е възложител по смисъла на чл.49 от ЗЗД - респ. че не носи солидарна отговорност за вредите, ведно с прекия причинител - физическо лице. Това възражение въззивният съд намира за неоснователно. По делото е установено, че към 23.01.2017 год. и преди това, ответникът А. М. О. е работил по трудово правоотношение при втория ответник „Куш мода“ ООД, като към момента на ПТП и причиняването на смъртта на Д. Т. е управлявал автомобил „Фолксваген Крафтер“ рег. № А 3681 МК, собственост на ответното дружество, извършвайки транспорт на стоки собствени на ответното дружество, до място посочено от работодателя. По делото не са изложени твърдения от ответното дружество за факти, обуславящи извод за своеволно отнемане на товарния автомобил от страна на А. О. към релевантния момент - примерно за кражба или за отклоняване на автомобила за лично ползване и др., като не са ангажирани и доказателства, които да дават основание да се направи извод, че към момента на ПТП А. О. е управлявал автомобила извън възложената работа от работодателя по трудовото правоотношение. На базата на установените по делото факти, обоснован се явява изводът, че към момента на ПТП ответникът А. О. е извършвал възложена му от ответното дружество дейност по смисъла на чл. 49 от ЗЗД, тъй като е изпълнявал действия, възложени му по трудовото правоотношение съществувало между двамата ответници, и вредните последици са настъпили в пряка връзка с тези действия. Липсата на съставен от работодателя пътен лист, при положение, че съставянето на такъв е било негово задължение, което не е било изпълнено, по никакъв начин не опровергава горния извод, а ответното дружество не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение.

Съгласно разпоредбата на чл. 49 от ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Отговорността по чл. 49 от ЗЗД

е за вреди, причинени виновно от лица, на които е възложено извършването на работата, като вината се изразява в умишленото или по непредпазливост причиняване на вредата от тези лица. За да е налице отговорност по чл. 49 от ЗЗД, е необходимо вредите да са резултат от виновно противоправно действие или бездействие на лице, ангажиращо отговорността на ответника, в пряка причинно-следствена връзка, с което са претърпени вреди от ищеца /чл.45 от ЗЗД./. Предвид изложеното по-горе, съдът намира за установени по делото кумулативно изискуемите елементи както по чл.45 от ЗЗД, така и по чл.49 от ЗЗД, вр. чл.53 от ЗЗД за **ангажиране на солидарната отговорност на двамата ответници за неимуществените вреди претърпени от ищеца от смъртта на неговия баща, настъпила в резултат на процесното ПТП. Противно на възраженията на ответното дружество, искът по чл.49 от ЗЗД за присъждане на обезщетение в полза на ищеца за неимуществените вреди причинени от смъртта на неговия баща при процесното ПТП, се явява доказан по основание и спрямо него, в качеството му на възложител на работа на прекия извършител.**

От свидетелските показания на разпитаните пред окръжния съд свидетели А. П. – леля на ищеца /сестра на неговата майка/ и С. М. – без родство със страните, се установява, че преди раздялата и развода, двамата родители активно са участвали в отглеждането на ищеца.

Свидетелката П. сочи, че когато родителите и детето живели заедно в жилището на бащата на ищеца, последният помагал на майката, играел с детето. Бащата държал на това, детето да получава здравословна храна и носел такава от село, между него и детето съществувала силна емоционална връзка. След раздялата на родителите от м. 01.2016 год., и издаване на ограничителна заповед спрямо майката, връзката между ищеца и неговия баща не била прекъсната. Макар, че родителите били в лоши отношения, майката осъзнавала, че детето има нужда от баща си, поради което не пречатствала възможността Д. да общува с Г.. Лелята на ищеца сочи, че след раздялата на родителите, тя заедно с ищеца и неговата майка живели в дома на своите родители. През това време бащата търсел детето, идвал често, като показвал, че иска да поддържа постоянен контакт с него. Поради забраната за доближаване на майката, свидетелката изнасяла детето през терасата, за да може баща му да го види. Дори след раздялата на родителите и издаването на ограничителната заповед, със съгласието на майката, бащата вземал детето през деня при себе си, водел го на море, на увеселителни паркове, а вечерта го връщал на майката. И след раздялата с майката, бащата участвал в издръжката на детето. Родителите се договорили, когато детето има нужда от нещо, който има възможност да го купува. Свидетелката сочи, че е виждала бащата да дава пари на майката, както и да носи памперси и храна за него. Свидетелката описва влошените отношения между майката и бащата, като сочи, че дори след ограничителната заповед спрямо майката, бащата е идвал в дома им и я заплашвал с брадва, но сочи, че агресията му не е била насочена към детето. По повод на скандали между родителите детето се разстройвало,

но търсело баща си и било привързано към него, а Д. като родител имал множество положителни качества - знаел езици, имал няколко степени на обучение. Свидетелката е виждала как той се занимава с детето и го обучава.

Свидетелката М. познава родителите на детето от 2010 година, колежка и приятелка е на майката на детето - Г.. Свидетелката има син на възрастта на ищеца, сочи, че са били семейни приятели, като ищецът и нейния син също са приятели. След като се родили децата, двете семейства често излизали заедно на разходки. Свидетелката сочи, че за нея и съпругът ѝ, Д. бил пример за баща. Д. показвал обичта към сина си, имал мечти за него, които споделял пред свидетелката. Според свидетелката в този период Д. бил посветен на семейството си. Още преди раждането на Г. се виждало колко е горд, че ще има син. След раждането на детето, Д. отделял за него много от времето си. Когато детето станало на 2 години бащата се стараел да го научи на разни неща. Впечатленията на свидетелката са, че Д. бил ерудиран, интелигентен човек и имал желание детето му да бъде добре образовано. След раздялата на родителите, майката Г. споделяла със свидетелката, че бащата продължава да търси и да се интересува от детето, не пропускал и седмица, в която да не вземе детето, като го водел на разходки и на море. След смъртта на Д., майката Г. споделила със свидетелката, че не знае как ще се справи сама с отглеждането и грижите за детето. След смъртта на бащата детето емоционално се променило, осъзнавало, че баща му го няма. Въпреки, че било на 3 години, детето усещало липсата на баща си. Свидетелката сочи, че в процеса на израстването на детето след смъртта на неговия баща, майката се старае да го записва да странични занимания – спорт и школи, с които детето се справя отлично, но винаги когато има мероприятия с присъствието на родители Г. се натъжава, че неговият баща го няма. Свидетелката знае за случай, при който след раздялата на родителите бащата е заплашил майката с бравда, като знае също, че това е станало пред детето и то се е изплашило, но сочи, че въпреки влошените отношения между майката и бащата до около 2,7 години на детето свидетелката е виждала детето да се разхожда с баща си в парка. Г. споделила със свидетелката за две ограничителни заповеди спрямо бащата и за това, че той ги е нарушил, но не е споделяла за проявена агресия от страна на бащата конкретно спрямо детето.

От писмените доказателства по делото се установява, че родителите на ищеца са били в брак считано от **.**.**** год., като са живели в жилище собствено на бащата. През 2014 год. отношенията между тях започнали драстично се влошават поради параноична ревност от страна на бащата спрямо майката, в резултат на което той станал агресивен към нея. В молбата си за защита от домашно насилие подадена до РС-Ямбол от майката на 02.03.2016 год., тя е описала отправяни спрямо нея словесни заплахи, а след изнасянето ѝ от семейното жилище с детето през м.01.2016 год. се твърди, че през м.02.2016 год. бащата отишъл в жилището обитавано от майката и детето, намерил бравдата за цепене на дърва в двора и я заплашил, казвайки, че ще я убие. Въз основа на спогодителен протокол е издадена заповед №

10/29.03.2016 год. по гр.д.№540/2016 год. на РС-Ямбол, с която бащата на ищеца е задължен да се въздържа от прояви на домашно насилие спрямо майката на ищеца, като му е забранено да я приближава, както и местата за социални контакти и отдых на разстояние по-малко от 50 метра, за срок от три месеца.

От приложената справка за съдимост на пострадалото при ПТП лице – Д. Г. Т. се установява, че същият не е осъждан. С присъда № 99/26.09.2016 год. по НОХД № 869/2016 год. на ЯРС му е наложено административно наказание – глоба, за това, че на 12.04.2016 год. около 22 и 30 ч. не е изпълнил заповед № 10/29.03.2016 год. издадена по гр.д.№540/2016 год. на РС-Ямбол по 3ЗДН, която му е забранявала да приближава Г. Н. Т., жилището ѝ находящо се в гр. Я., както и местата за социални контакти и отдых на разстояние по-малко от 50 м. за срок от три месеца-престъпление по чл.296, ал.1, предл.2 от НК.

С решение от 07.06.1916 год. по гр.д.№708/2016 год. на РС - Ямбол бракът на родителите е бил прекратен чрез развод. Родителските права спрямо ищеца са предоставени на майката, при определен режим на лични контакти на бащата с детето.

В молба подадена на 24.08.2016 год. по 3ЗДН до РС - Ямбол майката е посочила, че на 21.08.2016 год., след като е върнал детето в деня за лични контакти, бащата нахлул в нейния дом, като отново започнал да я заплашва, че ще я убие, казал ѝ да вземе детето, да влезе вътре и да заключи вратата, отишъл да търси брадвата. След като намерил брадва, се опитал да заключи нея и детето в жилището, но тя успяла да избяга заедно с детето при съседите, след което подала сигнал на 112. По гр.д.№ 439/ 12.09.2016 год. е издадена заповед № 37/12.09.2016 год. за защита от домашно насилие по отношение на майката и детето, като забраната на Д. Т. да ги доближава е за срок от шест месеца.

От представени по делото служебни бележки се установява, че ищецът, който към момента на подаване на исковата молба е почти на седем години, посещава школи към НЧ “Съгласие 1982“ - Ямбол по китара и по изобразително изкуство, както и вокална група “Бижу“, а също-посещава тренировки по футбол към ФК “Арена“ - Ямбол.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 от 3ЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Трайно установената съдебна практика сочи критериите, по които следва да бъде определен справедливия размер на дължимото обезщетение. В случай на смърт, това са моментът на нейното настъпване, възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди и др. Ориентировъчно значение при определяне на размера на обезщетението имат икономическите условия, както и нивата на застрахователно покритие, но последните две не са определящи. В горния смисъл съдът съобрази, че лимитът на застрахователна

отговорност към момента на ПТП за неимуществени и имуществени вреди е 10 000 000 лв. Показател за икономическите условия в страната е размерът на минималната работна заплата, която към момента на ПТП е била 460 лв., а към настоящия момент е увеличена на 780 лв.

Към момента на процесното ПТП настъпило на **.**.**** год. Д. Т. е бил на ** години, разведен, трудоспособен. Към момента на смъртта на баща си ищецът Г. е бил на * години и * месец, но тъй като до издаване на втората заповед по ЗЗДН – т.е. до *,* годишна възраст на детето, бащата е бил постоянно присъствие в неговия живот, то е имало възприятие за наличието в живота си на двама родители и изградена емоционална връзка с всеки един от тях. Съдът приема, че при проявите на домашно насилие от страна на бащата спрямо майката, в случаите, в които детето е присъствало, то е ставало косвена жертва на агресивното поведение на бащата, като поради възрастта си не е можело да осмисли случващото се между родителите, но е изпитвало негативни емоции от страха, който е показвала майката поради отправените спрямо нея заплахи от страна на бащата. Независимо от отрицателните прояви на бащата като съпруг, които са дали косвено негативно отражение и върху детето, във всяко друго отношение, бащата на ищеца още от раждането му е показвал любовта и привързаността си към него, като е демонстрирал осъзната бащина грижа. Въпреки противоречията и напрежението между родителите, до втората ограничителна заповед, която е била издадена и спрямо детето, бащата постоянно се интересувал от сина си, вземал го със себе си, създавал му забавления и участвал в неговата издръжка. До издаването на втората ограничителна заповед майката също е осъзнавала важната роля на бащата при израстването на детето, като не е препятствала контактите между тях. Горното сочи, че не би могло да се приеме, че преди ПТП между ищеца и неговия баща връзката дете - родител е била прекъсната. Веднъж създадена, тази дълбоко емоционална връзка е продължила да съществува дори след издаване на втората заповед по ЗЗДН, която за няколко месеца преди смъртта на бащата е препятствала само физическите им контакти. Насилническите прояви на бащата са били обусловени от отношенията между родителите, но не показват родителско отчуждение между бащата и детето. Противно на възраженията на въззивника-ответник настоящият съд намира, че следва да се ценят свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели П. - сестра на майката на ищеца и М. - без родство със страните, относно личните им възприятия и впечатления за отношенията между ищеца и неговия баща. В свидетелските показания на свидетелката П. дадени в производството по ЗЗДН и в настоящото производство, не са налице противоречия за релевантните по настоящото дело факти, които да дадат основание за некредитирането им. Недоказани са възраженията на въззивника-ответник, че бащата е бил осъден престъпник, доколкото от свидетелството му за съдимост и приложените доказателства за развилото се наказателно производство се установява, че той действително е бил признат за виновен в това, че е нарушил първата заповед за защита от

домашно насилие, издадена само спрямо майката, но е бил наказан с административно наказание **и не е бил осъден**. Липсва осъждане за извършено от бащата престъпление и спрямо детето.

В случая поради ниската възраст на ищеца към момента на ПТП, отсъствието на бащата се осъзнава с израстването на детето. То постепенно започва да усеща физическото отсъствие на своя баща, което води до засилваща се в процеса на съзряване на детето негативна емоция. Смъртта на бащата на ищеца се е отразила и тепърва ще се отразява в бъдеще на неговата психика, в какъвто смисъл са и показанията на свидетелката М. Към момента на смъртта на баща си детето не е осъзнавало в пълна степен загубата, но към момента на предявяване на иска вече е на * години и е в състояние да осмисли разликата между неговото положение и това на другите деца, които са с двама родители, в резултат на което детето е изпитвало и ще продължава да изпитва негативни душевни преживявания – мъка, безпокойство, несигурност, тъга. Двамата родители имат изключително важна роля за правилното формиране на личността и израстване на детето във всички етапи от живота му до неговото съзряване, което в случая е било осъзнато от всеки един от родителите. Въпреки конфликтите си с бащата на ищеца, след смъртта на бившия си съпруг майката е споделила с приятелката си – св. М., че не знае как ще се справи сама в бъдеще с грижите и възпитанието на детето и че бащата липсва на детето. Ищецът в твърде млада възраст е лишен от възможността да има присъствието, подкрепата и опората на своя баща, като нищо не би могло в пълна степен да замести бащината фигурата, поради което тази липса ще остане непреодоляна за него през целия му живот, в резултат на което той е изпитвал и ще продължи да изпитва душевни болки и страдания.

Като взе предвид изложеното по релевантните критерии, съдът намира, че справедлив размер за обезщетението на неимуществените вреди причинени на ищеца от смъртта на неговия баща е сумата от 180 000 лв..

Анализът на събраните по делото доказателства сочи, че вредоносните последици са настъпили както в резултат на установеното виновно противоправно поведение на работещия в ответното дружество А. О., така и в пряка връзка с установеното виновно противоправно поведение на пострадалото лице – Д. Т.. В резултат на виновните неправомерни действия на Д. Т. за управление на лек автомобил по магистрала Тракия с превишена и несъобразена скорост, без поставен обезопасителен колан и навлизането на автомобила в аварийната лента при наличието на техническата възможност на водача да запази движението по дясната активна пътна лента, без да я напуска, първоначално се е стигнало до загуба на управление на автомобила, като след удара му в мантинелата, поради непоставения обезопасителен колан, тялото на Д. Т. под действие на центробежната инерционна сила, е напуснало купето и е паднало в лявата лента от платното за движение на магистрала „Тракия“ в близост до разделителната линия в безпомощно състояние. Вещото лице У. изрично сочи, че основните техническите

причини довели до процесното ПТП, изразяващо се в последвалото прегазване на тялото на Д. Т. от товарния камион управляван от А. О., са именно действията на пострадалия. Става ясно, че в резултат на действията на пострадалия Д. Т., в нарушение и на чл. 55 и сл. от ЗДвП, е допуснато на автомагистралата, в скоростната лента за движение, да лежи човешко тяло в безпомощно състояние, като това препятствие не е можело да бъде предвидено от движещия се на известно разстояние водач на товарен камион. Съгласно т. 16 от заключението на вещо лице У., водачът на товарния автомобил е нямал техническа възможност да възприеме на дългите светлини на фаровете и като добре открийм обект, падналият на платното за движение човек. На осветеността от дългите светлини водачът на товарния автомобил е имал техническа възможност да възприеме разпръснатите по платното обекти, деформираната мантинела, аварирария автомобил и др. От друга страна, спрямо А. О. е налице влязла в сила присъда, съгласно която той също виновен е нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, в резултат на което е причинена смъртта на бащата на ищеца. От присъдата става ясно, че виновеното поведение на А. О. довело до процесното ПТП не е в това, че е управлявал товарния автомобил в лявата лента за движение, а е в това, че не съобразил скоростта си и не е спрял при възникване на опасност за движението, каквато е представлявало безпомощното тяло на бащата на ищеца, лежащо необозначено върху платното за движение на магистралата, в тъмната част на деня. Забраната за движение в крайната лява лента по автомагистрала по чл. 15 и сл. от ЗДвП, не е абсолютна, поради което ако се твърди, че движейки се в тази лента водачът е бил в нарушение, това е следвало да бъде доказано от ищеца, в какъвто смисъл по делото не са ангажирани категорични доказателства. Имайки предвид соченото от вещото лице У., водачът на товарния автомобил е възможно да се е движил в лявата лента за да заобиколи други препятствия, които вещото лице сочи, че в този момент са били разпръснати по пътя, въпреки, че дясната лента е била свободна от движещи се автомобили. Става ясно, че както прекият причинител на ПТП, така и пострадалият, имат принос за настъпване на вредоносния резултат, поради което **съдът намира за доказано, твърдяното от ответника съпричиняване, като предвид установените по делото обстоятелства, приносът на пострадалия е в по-голяма степен, поради което и при съвкупен анализ на соченото по-горе, съдът го определя в размер на 70%.** Размерът на дължимото обезщетение в полза на ищеца за неимуществени вреди, следва да бъде определен след приспадане на 70% принос на пострадалия за настъпилите вредоносни последици. След намаляване на обезщетението от 180 000 лв. със 70 % се установява, че исковата претенция за неимуществени вреди е основателна и следва да бъде уважена за сумата от **54 000 лв., върху която по правило се дължи законна лихва от момента на деликта - 23.01.2017 год., до окончателното плащане на сумата.**

В случая въззивникът-ответник с отговора на исковата молба е

направил **възражение за частично погасяване по давност на дължимата законна лихва**, което поддържа и с въззивната си жалба. Съгласно чл. 111, б. "в" от ЗЗД вземанията за лихви се погасяват с изтичане на тригодишна давност. В случая следва да се отчете, че съгласно чл. 3, ал. 2 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено от НС от 13.03.2020 год., **за срока от 13.03.2020 год.**, до отмяната на извънредното положение, са спрели да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждат задължения за частноправни субекти, с изключение на сроковете по НК и ЗАНН. Съгласно пар.13 от ПЗР към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 13.05. 2020 г., в сила от 14.05.2020 г./ сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Ето защо давностният срок за лихвата **е спрял да тече общо за 69 дни**. Исковата претенция е предявена на 04.12.2021 год., поради което /приспадайки три години и 69 дни назад, считано от момента на предявяване на иска/ вземането за законна лихва върху главницата от 54 000 лв. **се явява погасено по давност за периода от настъпване на деликта – 23.01.2017 год. до 26.09.2018 год.** Ето защо законната лихва следва да се присъди за периода от 27.09.2018 год. до окончателното плащане на сумата, **а за периода от 23.01.2017 год. до 26.09.2018 год. претенцията за законна лихва следва да се отхвърли като погасена по давност.**

Горното сочи, че решението в обжалваните части е правилно и следва да бъде потвърдено в частта за присъдената в полза на ищеца главница за обезщетение за неимуществени вреди, възложено в тежест и на солидарно отговорните ответници. Тъй като окръжният съд не е взел предвид и не се е произнесъл по своевременно направено от ответното дружество възражение за частично погасяване по давност на претенцията за законна лихва, и поради изтичане на давността за част от периода през който се претендира законна лихва, **решението следва да бъде отменено в частта, с която окръжният съд е присъдил в тежест на ответното дружество законна лихва върху главницата от 54 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, за периода от 23.01.2017 год. до 26.09.2018 год.**, като в тази част въззивният съд следва да се произнесе по същество, с отхвърляне на претенцията спрямо ответното дружество за законна лихва за този период. В останалата част, с която е присъдил законна лихва в тежест на ответното дружество върху главницата от 54 000 лв., считано от 27.09.2018 год. до окончателното изплащане на сумата, решението е правилно и следва да бъде потвърдено.

Решението в обжалваните части, се явява правилно и в частта, с която претенциите за главница за сумата над 54 000 лв. до размера от

180 000 лв. е отхвърлена спрямо солидарно отговорните ответници, ведно със законната лихва върху разликата, считано от 23.01.2017 год. до окончателното изплащане на сумата.

Частичната отмяна на решението в частта за законната лихва спрямо един от солидарно отговорните ответници не дава основание за преразпределяне на разносните направени от страните пред окръжния съд, поради което **решението следва да бъде потвърдено и в частта, с която окръжният съд се е произнесъл за разносните.**

Предвид неоснователността и на двете въззивни жалби, на всеки от въззивниците се следват съответни разноски пред въззивния съд, направени само за защита срещу жалбата подадена от насрещната страна.

Въззивникът-ищец е представил доказателства за направени разноски пред въззивния съд за заплатено адвокатско възнаграждение общо в размер на 4050 лв. За защита срещу жалбата на насрещната страна в неоснователната ѝ част за сумата от 54 000 лв. и при липсата на други доказателства, съобразно Наредба № 1 за МПРАВ в редакцията към момента на сключения договор и плащането на сумата – 23.08.2022 год., в полза на ищеца следва да се присъди сумата от **2150 лв.**

За защита срещу неоснователната въззивна жалба, подадена от ищеца, в полза на въззивника-ответник следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от **541 лв.**, определен от съда съгласно чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.37 от ЗПП, вр. чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното, Бургаският апелативен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 130/01.06.2022 год. по гр.д.№ 539/2021 год. по описа на Сливенския окръжен съд, на което с решение № 262 /10.10.2022 год. по гр.д.№539/2021 год. по описа на Сливенския окръжен съд е допусната поправка на очевидна фактическа грешка и е допълнено, **В ЧАСТТА, ОТ ОБЖАЛВАНИТЕ ЧАСТИ, С КОЯТО е осъдено „КУШ МОДА“ ООД,** ЕИК 102684167, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, пл. „Царица Йоанна” № 11-13, ет.2 **да заплати на Г. Н. К. ЕГН *****,** в качеството и на майка и законен представител на малолетния **Г. Д. Т. ЕГН *****,** с адрес за призоваване гр. Я., ул. „Б.“ № **, офис **, чрез адв. М. Б., **върху присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания от непозволено увреждане - причинена смърт на баща му Д. Г. Т. на **.**.**** г., в резултат на претърпяно пътнотранспортно произшествие причинено от А. М. О. в размер на 54 000 лв., законна лихва за периода от 23.01.2017 г. до 26.09.2018 год.,**

като ВМЕСТО РЕШЕНИЕТО В ОТМЕНЕНАТА ЧАСТ

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ претенцията на **Г. Д. Т. ЕГН *******, с адрес за призоваване гр. Я., ул. „Б.“ № **, офис **, действащ чрез своята майка и представител по закон **Г. Н. К. ЕГН *******, срещу **„КУШ МОДА“ ООД**, ЕИК 102684167, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, пл. „Царица Йоанна“ № 11-13, ет. 2, за заплащане на законна лихва върху присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания от непозволено увреждане - причинена смърт на баща му **Д. Г. Т. на **.**.**** г.**, в резултат на претърпяно пътнотранспортно произшествие причинено от **А. М. О.** в размер на **54 000 лв.**, за периода от **23.01.2017 г. до 26.09.2018 год.**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 130/01.06.2022 год. по гр.д.№ 539/2021 год. по описа на Сливенския окръжен съд, на което с решение № 262 /10.10.2022 год. по гр.д.№539/2021 год. по описа на Сливенския окръжен съд е допусната поправка на очевидна фактическа грешка и е допълнено, **В ОСТАНАЛИТЕ ЧАСТИ ОТ ОБЖАЛВАНИТЕ ЧАСТИ.**

ОСЪЖДА „КУШ МОДА“ ООД, ЕИК 102684167, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, пл. „Царица Йоанна“ № 11-13, ет. 2 да заплати на **Г. Д. Т. ЕГН *******, с адрес за призоваване гр. Я., ул. „Б.“ № **, офис **, действащ чрез своята майка и представител по закон **Г. Н. К. ЕГН *******, направени пред въззивния съд разноски за адвокатско възнаграждение за защита срещу жалбата на дружеството в размер на **2150 лв.** /две хиляди сто и петдесет лева/.

ОСЪЖДА Г. Д. Т. ЕГН *****, с адрес за призоваване гр. Я., ул. „Б.“ № **, офис **, действащ чрез своята майка и представител по закон **Г. Н. К. ЕГН *******, да заплати на **„КУШ МОДА“ ООД**, ЕИК 102684167, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, пл. „Царица Йоанна“ № 11-13, ет. 2, **юрисконсултско възнаграждение** за защита срещу жалбата на ищеца в размер на **541 лв.** /петстотин четиридесет и един лева/.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния касационен съд с касационна жалба, в едномесечен срок от връчването на препис от него на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____